

De Nieuwe Bijbel Catechismus

Inzetting 1. Het ontvangen van de zondvloed

Er was een vals ras van het ego ontstaan van mensen en geesten, en daartoe werd ook de zondvloed gebracht. (Odenlech 46:8) De zondvloed is de terugkerende oerzee, als de tuchtroede om tot gehoorzaamheid te brengen. Dit is het teken van vruchtbaarheid, van nieuwe schepping. (Behemma 23:7,9) Na de zondvloed is er het teken van oorlog en overwinning voor het volk wat het diepste in de hemelse natuur leeft (Behemma 25:47). Door de zondvloed wordt het vlees verslagen, en daarom dient de mens de zondvloed te ontvangen. (Behemma 26:15-17) De levensbron is het grote geheimenis van de zondvloed. (Duizen 18:8) De wereld wordt herschapen hierin. (II Duizen 22:19) God moest de zondvloed wel brengen, anders zou alles verloren zijn. (III Werktuigen 5:12) Wij moeten ons vast blijven houden aan het oordeel, en dat begint bij onszelf. Wij mogen niet indutten, en zomaar alles om onsheen aanvaarden. (III Werktuigen 5:13)

Inzetting 2. Het ontvangen van het wurgtouw

Job verlangde naar het wurgtouw, waar ook Yeshua aan hing in het Aramees. Het is een beeld van het ego-wurgende minderen en hongeren. In de heilige wurging van het ego zegt Job : ‘God zal mij niet adem laten ontvangen, maar zal mij vullen, verzadigen, met bitterheid in de ziel, de restrictie en discipline van het minderen.’ (Odenlech 25) Het volk Israel kwam tot dit touw in de wildernis (IV Werktuigen 7:132), en zo zal een ieder dit touw moeten ontvangen (Vuch 4:21).

Inzetting 3. Het ontvangen van het visnet

Het visnet is ervoor om de mens op te nemen om zijn vlees te laten sterven (Ewa 29:47). De eenzamen moeten het lijdensgezinde pad begaan, tot de geheimen van het visnet. Zij zijn niet bezweken voor een overmacht van wil. (Ewa 29:57) Door het visnet komt de mens tot zoonschap (Ewa 42:6). Zo ontkomt de mens aan de vleselijke kennis die verderfelijk is (Rivieren 3:7). Door het visnet leren wij in het Woord te wandelen (Belech 3:4). Daarom dient de mens het visnet te ontvangen (Beloch 26:15, Odenlech 9:19,22, 10:68, 13:3).

Inzetting 4. Worstelen met het zwijn

De mens moet met het vlees worstelen, wat uitgebeeld wordt als een zwijn. De mens moet tot de eeuwige volharding komen, het volkomen geworden geduld, tot het eeuwige ijs waar het

Erymantische zwijn ten onder gaat (Odenlech 15:28).

Inzetting 5. Het kennen van de grootte van de zonde

De mens moet weten hoe groot de zonde en de ellende is. Eerst moet je de grootte van het vlees kennen voordat je het kunt overwinnen. (Anderlech 8:10) De natuurvrouw is een beeld van de overtuiger van zonde, de meter van de zonde. Zij is een beeld van het Woord, waarin wedergeboorte is (Anderlech 8:32-35). De grootste ellende van de mens is het niet kennen van zijn ellende. Het weten hoe groot de zonde en de ellende is is de relatie en vervulling van het Woord (Anderlech 6:75, 9:24).

Inzetting 6. Naar het beloofde land

De mens moet de tocht tot het beloofde land gaan, de vijanden overwinnen, als een pelgrim, alles achterlatende. Dit is een uittocht uit de stad. De mens moet terug tot de wildernis, tot de bron. Aan de zee moet de mens wachten op de hemelse vogel die hem zal opnemen. In de wildernis zal het touw hem vinden. Laat de mens verder gaan en blijven honger en dorst in de wildernis, opdat uiteindelijk tot het beloofde land van melk en honing zal kunnen worden gegaan. (Ewa 18:1) Het beloofde land is de hemelse studie. (Ewa 57:8)

Inzetting 7. Zonder de tranenrivier geen leven

De mens moet de tranenrivier volgen, helemaal terug, tot het scheppingsgeheim en de bron van al het leven. (Zeeën 14:41) Alles buiten de tranenrivier is waardeloos (Zeeën 14:28). Alleen door de tranen van verbrokenheid kun je geheel leeg worden opdat het Woord je kan vullen, waar de tranen toe leiden.

Inzetting 8. Worstelen met het Gods-idee

Worstel zoals Jakob op Pniel, want dan zal de hemelse kennis je belonen, en je tegemoetkomen (Odenlech 23:124). Juist door de Pniel ervaring wordt het pad gericht en is er leiding. Zo wordt het zuivere onderscheiden. (III Kamba 9:42) Jakob raakte hierdoor zijn materialisme, zijn vlees, zijn zonde, kwijt. (Ewa 11:21) Wij mogen niet overmoedig vertrouwen, maar moeten alles toetsen.

Het is belangrijk dat er allereerst een worsteling plaatsvindt met God, in de geestelijke arena, zodat de mens geen valse, ongetoetste goden volgt. Het gaat niet om goden, maar om kennis, en alle kennis moet eerst onderzocht worden, getoetst, dus de mens mag ook niet zomaar blind vertrouwen en zich blind overgeven. (Belech 4:22-23)

Inzetting 9. Over genade en loon

Het gaat erom in geestelijke loondienst en schooldienst te gaan en niet alles af te schuiven op genade. Het gaat erom dat je eigen karakter wordt gevormd, en dat je dingen die fout zijn gegaan zelf goed maakt, en niet de verantwoordelijkheid afschuift. Genade is in het Aramees de discipline van de opvoeding en de studie, dus niet iets goedkoops of vrijblijvends. (III Werktuigen 1:14). De genade was ingezet omdat de mens valse wetten had opgesteld. Er zijn lagere, vleselijke

wetten, en hogere wetten. De ware genade is de hemelse zorg door de hemelse prediking (Belech 5:13) waaraan de mens zich kan zuiveren. Er is lagere, vleselijke genade, en hogere, hemelse genade. Het recht van de mens is vleselijk, en zijn gedachten, maar God is altijd groter.

God's genade is het aanvaarden van de eeuwige woestijn, als het lijden wat tot vruchtbaarheid brengt, de bron in de woestijn, in de wildernis. Dit is wat genade is, als het aanvaarden van de tucht die tot leven leidt, als geduld. (III Kamba 2:63)

Inzetting 10. Over hemelse zorg

Zo is dan de eeuwige verdoemenis een tuchtmiddel van de hemelse zorg ter opvoeding van de heiligen, wat niet bestemd is voor de goddelozen. Deze heilige eeuwige verdoemenis is het sieraad van de gelovigen, opdat hun vlees zal sterven en nooit meer op zal staan, als het vrijkomen van de zondemacht. Hierover zijn vele leugens gepredikt door onwetenden, maar de hemel heeft een medicijn hiertegen bereid. Er is geen straf met als doel de straf zelf, maar het heeft een hogere bedoeling, om te corrigeren en in de juiste richting te leiden. Dwazen hebben dit middel en medicijn misbruikt, evenals de genade, tot hun eigen verderf. (Rivieren 11:3, Odenlech 33:64, Werktuigen 4:68) De hel is de baarmoeder, als een tocht door de onderwereld, waar iedereen doorheen moet. (II Behemma 5:70) De uiteindelijke eeuwige verdoemenis als hemelse zorg en medicijn is dat wat het genade-middel is.

Inzetting 11. De mens nog niet geschapen

De schepping heeft nog niet plaatsgevonden. De mens is nog in de nachtmerrie van de feutus, een ongeboren kind. De mens is nog in de baarmoeder. De mens moet streven naar het pad van de wedergeboorte om zo een nieuwe schepping te worden. (Odenlech 41:16)

Inzetting 12. Over offerdienst en uitverkiezing

De offerdienst was bestemd om leugen en zonde op te offeren. Zo kwamen mensen rein voor God te staan, als ze afrekenden met de zonde-machten. Dit waren geen letterlijke dieren. Het was een geestelijke oorlog. (II Duizen 25:65) De offerdienst ging oorspronkelijk over jezelf offeren aan God door aan jezelf af te sterven, waardoor God je verkiest. De oorspronkelijke uitverkiezing ging dus om iets wat je kon behalen, verdienen, als in een wederzijdse relatie. De uitverkiezing komt van twee kanten. (II Kamba 6:1-2). De verkiezing is dus een oproep tot overgave en zelfopoffering, waarvan de offerdienst een beeld is. De uitverkiezingen van mensen en kerken zijn corrupt, en zo ook hun offerdiensten. Er zijn lagere offerdiensten van het vlees, en hogere offerdiensten die vanuit het hart van God zelf komen. Dat is niet gericht tegen zijn schepping, maar tegen het vleselijke wat die schepping bedreigt en verkeerd voorstelt.

Inzetting 13. Maria en Martha

Er mag gebeden worden, maar luisteren is nog wel belangrijker. Ook de gebeden moeten voortkomen vanuit het luisteren. (Behemma 21:29, 17:26) Maria zat aan de voeten van de hemelse kennis om te luisteren, terwijl Martha meer sprak en handelde dan luisterde. De mens moet weer tot de luistergelofte komen alvorens iets te doen of te bidden, anders dwaalt de mens af in zijn woorden

en daden, en dient dan slechts zichzelf en zijn vreemde afgodsbeelden. Uiteraard is het contact met de hemelbron niet slechts een luisteren op zich, maar op het leren van de hemelse leerregels die in het Woord zijn geopenbaard. Waar luistert u naar ? Uw hart moet gericht zijn op de hemelse studie, en zo juist afgestemd (II Kamba 7:9, IV Werktuigen 3:2, Vuch 10:9). Men moet door het hemelse leren het luisteren naar het ego afleren. Het luisteren moet volkomen worden door het leren. Zo wordt het luisteren ook gezuiverd.

Inzetting 14. Het overbruggen van het lijden

De kinderlijke verwondering is één van de sterkste wapenen tegen het vlees en het ego. Het maakt het kleine groot en het grote klein. (Ewa 19:5-7) De mens moet zich weer leren verwonderen over het goede wat gegeven is, en wat subtiel overal vindbaar is. In verwondering, dankbaarheid en bewondering groeit de mens nooit vast, maar is er altijd een hemelse brug. Zo kan de mens uiteindelijk ook het lijden overbruggen.

Inzetting 15. Over het Woord en de zonde

Het Woord praat de zonde niet goed. Het Woord stelt dat we de zonde meer en meer moeten haten en ontvluchten, want God is vertoornd over de zonde (Anderlech 8:11) De mens moet groeien in zijn haat en walging, zijn afkeer, naar de zonde en het vlees toe. De mens moet het meer en meer ontvluchten. (Anderlech 9:22)

Inzetting 16. Over God en geschiedenis

De mens moet tot het hiervoormaals terugkeren. Zonder het hiervoormaals is er geen hiernamaals, want in het hiervoormaals liggen de sleutels, en daarvan is de mens afgeweken (Ewa 24:11). Dit houdt in dat de mens de geschiedenis moet waarderen en kennen, en tot de oerbronnen moet gaan.

Inzetting 17. Over de onontkoombaarheid der dingen

Alles is bruikbaar en nuttig (Behemma 27:47, III Werktuigen 5:55). De mens kan niet zomaar aan de lagere vleselijke schepping ontkomen. De mens moet het nuttig maken. (Anderlech 13:8-9, Belech 1:37) Dit is ook tegelijkertijd de hemelse onontkoombaarheid, oftewel het geheim van de eeuwigheid (Belech 1:61).

Inzetting 18. Over het lijden

Aanvaard het lijden in geduld, volharding en aanhoudendheid, opdat het ego sterft. Dit is de jacht van de hemelse leeuwen. (Duizen 23:24, II Duizen 34:41, Kamba 7:21). Dit is ook een beeld van de eeuwigheid (Kamba 21:23).

Inzetting 19. Over de besnijdenis

Er is teruggaande en voortgaande openbaring. Dit wordt uitgebeeld door de geestelijke buffeljacht (Duizen 31:23, Zeeën 17:19). Dit is de ware besnijdenis (Duizen 31:9-11,13-14,20-22). De geestelijke buffeljacht is ter overwinning van menselijke overleveringen en tradities (II Duizen

20:78). In de Psalm van de Buffeljacht moest de mens toegewijd worden aan God en de vruchtbaarheid van de kennis. (Behemma 25:35) De mens kwam voort vanuit deze buffeljacht (Duizen 30:3). Dit is wat in wezen Golgotha inhoudt (Behemma 35:1-2). Door deze buffeljacht ontstaan de ware bloedbanden (Duizen 30:8-12).

Inzetting 20. De tederheid van God

God's grote tederheid is onze overwinning. God's tederheid is onze zorgvuldigheid en geoefendheid (II Kamba 7:10). Die tederheid is ook meedogenloos en onverstoort in rechtvaardigheid (Rivieren 7:20). De tederheid zal de mens hard maken, opdat de mens zo het ego kan verbreken (II Duizen 7:7).

Inzetting 21. Over onfeilbaarheid

God is onfeilbaar, en de Onfeilbaarheid zelf (Rivieren 5:8, Odenlech 28:13). Dit is niet naar menselijke maatstaven. God is ondoorgrondelijk. Het vleselijke kan het geestelijke niet begrijpen, en legt het geestelijke altijd verkeerd uit. De mens moet daarom deze onfeilbaarheid ontvangen, opdat alle menselijke onfeilbaarheid, eigengerechtigheid en zonde zal afsterven. God is onfeilbaar. De mens is dat niet in zijn oude staat, en moet daarom de nieuwe mens aandoen. Wie in God is zondigt niet (Kamba 16:1).

Inzetting 22. De onwaardigheid van het vlees

De mens moet zich allereerst onwaardig voelen, zijn staat van ellende onder ogen komen, en niet doen alsof er niets aan de hand is. Als je je daadwerkelijk onwaardig voelt, en je komt de onwaardigheid van je verstand onder ogen, dan ga je vanzelf voorzichtig worden en alles toetsen. Men toetst vaak het eigen geloof en de eigen theologie niet, en dat is ook weer een gebrek aan onwaardigheid. (Vuch 11:1) De onwaardigheids-oefening leert de mens dat de mens zich niets moet inbeelden. (Vuch 11:9) Steeds meer vlees zal er zo afsterven in de onwaardigheids-oefening, hoe dieper je gaat. Ook elke vorm van lippendienst mag zo afsterven. (Vuch 11:20) De mens is overwaardig geworden, en dat is een grote leugen. Er is daarom meer nodig dan zomaar boetvaardigheid. De mens is geheel onwaardig. Venedert uzelf. (Vuch 12:1-2) Zo kan de mens hemelse waarde opbouwen. (Vuch 12:8-10)

Inzetting 23. Over overmoed en ingetogenheid

De Vreze des Heeren verkondigt dat je niet zomaar dingen moet doen, zeggen en denken. De sobere vreze is de voorbode van het eeuwige touw, om de mens los te kappen van allerlei roekeloosheid en ongebondenheid (Zeeën 16:54). Heb daarom een lust in de hemelse vreze (Anderlech 11:5). Dit is het ontwaken tot de grotere hemelse werkelijkheid (Belech 2:89). De hemelse vreze is een ingetogenheid en een hemelse zorg (Beloch 34:2). Het bewaakt de mens tegen overmoed (Vissen 6:37). Zonder de heilige vreze kan het ego niet sterven. Zonder de heilige vreze is er geen volkomen afzondering en is de mens blind (Werktuigen 5:23).

Inzetting 24. Over de verlossing van de zonde

God is meedogenloos tot de zonde, want de zonde is meedogenloos en uitgezonden om te moorden. God is uitgezonden als een roofdier tot de zonde. (Beloch 4:7, 5:11, Anderlech 7:11, Beloch 4:9-10) De meedogenloosheid van God is de ware vruchtbaarheid van de nieuwe mens. Zonder deze zou de mens nooit tot de nieuwe schepping kunnen komen, want dan zou de zonde hem hebben verleid en verwoest.

Inzetting 25. Zonde en leugen

God fokt allerlei soorten zonden en leugens, omdat de zonde niet zomaar weg gaat. God mest ze vet, laat ze bestaan, staat ze toe, om ze af te zonderen, om ze mee te laten werken ten goede, opdat alles God dient en God de gehele aardbodem heeft vervuld. (Odenlech 32:42, 42:2, Behemma 24:35) Zo zal de vijand alles aan het volk van God moeten teruggeven. (II Duizen 21:38)

Inzetting 26. Over vergetelheid en opstanding

De geestelijke vergetelheid is de ware opstanding, die van het Woord, tot een eeuwig leven (II Werktuigen 2:82-83). De ware opstanding is een diepere dood, de Vreze des Heeren. (Vuch 2:17-18, Odenlech 10:31, Behemma 35:8,12). Het is de hemelse moedermelk die deze opstanding geeft (Kamba 15:5).

Inzetting 27. De oproep tot afscheiding

De mens moet zich afscheiden van de zonde, en het halssnoer van de leerregels van het halssnoer ontvangen, als teken van de blijvende besnijdenis, welke de mens in de goddelijke verlamdheid houdt om een eeuwig kind des Heeren te worden (II Duizen 28:11,15,18), om zo in de dienst des Heeren te kunnen staan (II Duizen 28:20). Deze roeping komt vanuit de tent des Heeren (II Duizen 28:24) Zij is er om de Vreze des Heeren volkomen te doen zijn. Vanuit de tent des Heeren geschiedt de geestelijke oorlogsvoering. (II Duizen 28:57) In de afscheiding sterft het ego (Werktuigen 3:7). Dit is een voortdurende en voortgaande afscheiding. Dit is de kern van de reformatie.

Inzetting 28. De oerwoede tot de zonde

De mens werd geschapen in een gebrek aan adem, in de oerwoede, het oerhart. De oer-aarde werd geschapen in duisternis, en het oergezicht werd gegeven. De mens leefde in het gezicht van goddelijk zaad, door het bloed. Door de val kwam de mens in de gevallen wereld van de overste van de macht van de lucht. De mens verloor het contact met het goddelijke zaad en het bloed. De mens moet terugkeren tot het paradijselijke bloed, door de oerwoede te ontvangen, de woede tot de zonde, waarin de mens apart gezet moet worden. (II Duizen 22:26-29) Dit is een teken dat de mens niet van de wereld is. (Kamba 27:67) Er is alleen maar ontzielde kennis als er geen woede over de zonde is (Zeeën 1:56). Wij moeten daarom het oerbloed van het paradijs ontvangen, en leven vanuit dit bloed.

Inzetting 29. Terugkeren tot het levensbloed

Het bloed spreekt en leidt tot het stof van het paradijs, de Aphar, wat het laatste oordeel is, opdat de mens leeg en naakt kan terugkeren tot de paradijselijke ondergrond, de Adamah (IV Werktuigen

6:162-164, Kamba 11:32). Hier zijn de wilde en woeste wateren, rivieren en zeeën van bloed waarin het ego wordt weggewassen, en waar de mens zijn ziel terugvindt om daarmee bekleed te worden (Kamba 11:38,40). Laten wij daarom dit bloed rijkelijk ontvangen en ons ervoor open stellen, want het is onze ziel geschapen in gerechtigheid.

Inzetting 30. Over de school van het toetsen

Ook de toetsmiddelen moeten getoetst worden. Het toetsen zelf moet ook getoetst worden. (II Kamba 11:43, Rivieren 15:13). De mens mag niet tot snelle zelfovertuiging komen. Twijfel is beter dan overmoedige zelfovertuiging. De mens moet de oogst niet forceren. De mens moet niet aan de barensweeën proberen te ontkomen, maar moet de volledige fase van de zwangerschap doorstaan. De hemel komt de voorzichtigen en de twijfelaars tegemoet, maar laat de zelfverzekerden in hun dwaling. (III Werktuigen 1:66) De mens moet leren toetsen. (Ewa 31:21)

Inzetting 31. Het geestelijke touw

Het lijden is een touw. Het lijden is restricties, en zo leidt het touw de mens voort, en behoed het touw de mens tegen vraatzucht. De mens is hierdoor gedoemd tot het ascetisme. Zonder deze bron is er geen leven mogelijk. De mens moet daarom welwillend zijn voor een stuk lijden in zijn leven, opdat zijn leven tot het hoogste doel zal komen. Daarom moet de mens het touw van het lijden, het eeuwige touw, aanvaarden, als een eeuwig stuk lijden wat doorvertaald zal worden, want het lijden weegt niet op tegen de eeuwigheid die aan de mens geopenbaard zal worden. Uiteindelijk wordt het lijden vertaald tot kennis. Wie deze principes toepast zal leven, maar wie deze principes veracht zal schade lijden aan zijn ziel. Om aan de aardse gebondenheden te ontkomen moet de mens komen tot de hogere hemelse gebondenheden die voor de geestelijke mens liggen opgeborgen in het hemelse touw van de eeuwigheid. Ook zal de mens hierdoor nooit teveel lijden. (II Behemma 6:31, Zeeën 17:17, Kamba 20:88, Odenlech 23:126)

Inzetting 32. Over de opname

De opname is van binnenin. De mens moet een harde dood aan zichzelf sterven om opgenomen te worden. Dit vindt plaats op het strijdveld. Alleen strijders zullen opgenomen worden. Dit is de ware uitverkiezing. Strijdt op in te gaan. Bewerk je behoudenis in vreze en beven. Het onverschillige, lauwe, eigengerechte vlees moet eraf. Alleen de pit zal overblijven. (II Behemma 10:7, Ewa 42:15, Behemma 40:24, Belech 7:21, Ewa 41:1).

Inzetting 33. Woord en Leiding

Er moet een balans zijn tussen het Woord en de dagelijkse geestelijke leiding, opdat de mens geen letterslaaf is en ook geen losbol.

Hebben wij het hemelse Woord nodig ?

Absoluut. Vroeger schreef men het hemelse woord al op op de grotwanden, als tekeningen, en langzaam begon het zich te vormen tot taal. Helaas ging de betekenis meer en meer verloren, verletterlijkte alles zich meer en meer. Er werd gekeken hoe men het best eraan kon verdienen. Maar het hemelse

woord mag niet verkocht worden. Het moet zuiver blijven.

De mens moet leren memoriseren en leren opslaan, leren op schrift stellen en de schriftten erbij houden, want de mens slaat anders stappen over. Ook dat mag niet losstaan van het geestelijke, want de betekenissen mogen niet verloren gaan. Het mag geen dode en dodende letterdienst zijn. Het Woord moet levend gehouden worden door het geestelijke. Het Woord kan dus niet zonder het geestelijke. (Behemma 5:18, II Behemma 10:26, Behemma 11:19, Behemma 30:34)

Inzetting 34. Over hiërarchische oorlogsvoering

In de hiërarchische oorlogsvoering leert men prioriteiten van bijzaken te onderscheiden en geen kamelen door te slikken terwijl vliegen worden uitgezefd. In de hiërarchische oorlog gaat men tot de oorzaak en verdoet men geen tijd met pietluttigheid. (Belech 9:48, II Duizen 27:14)

De steden, landen en gebieden hebben wereldgeesten boven zich die de mens in gebondenheid houden, omdat de mens alleen tegen de kleinen strijdt. (Anderlech 5:47)

Inzetting 35. Over naamslavernij en letterslavernij

Het gaat niet om namen, maar om principes. De mens doet aan persoons-verheerlijking, en is daardoor in diepe naamslavernij gekomen, net als in letterslavernij, wat allemaal tot het godslasterlijke materialisme behoort. De mens heeft afgoden gemaakt, en bewaakt die met hand en tand. Zo wordt de mens afgehouden van levensprincipes en levensbronnen. Zo is de mens dood geworden in zijn materialisme. De mens moet weer in vele talen leren spreken, en de seizoenen en bedelingen leren. De mens lijdt aan godsdienstwaanzin, omdat de mens het niet als symbool heeft herkend, maar als iets letterlijks, en daarmee onderdrukken de mensen elkaar in hun eigengerechtigheid en hoogmoedigheid. Zo dient de mens heren die ze niet kennen. (Anderlech 8:55, Kamba 27:25, III Werktuigen 3:25)

De afgoderij zit niet in monotheïsme of meergodendom op zich, of in welk gebruik van namen dan ook, maar in het verkeerd voorstellen van principes.

Inzetting 36. Laat er geen wedijver zijn

Wees de mindere en de minste om de meerdere te zijn over het vlees en de zonde. God die in u is is meer dan degene die in de wereld is. (Belech 2:25,37,38, Stranden 16:2) Laat er geen wedijver zijn, maar laat een ieder de mindere willen zijn. Dit leidt tot de innerlijke bron van wijsheid waarin alle schoonheid der hemelen is, om zo uw harten te behoeden om zo geen slaven der wereld te worden, of slaven van de kerk. Aan God zijn alle dingen onderworpen. (Zeeën 6:7)

Inzetting 37. Het gevaar van zelfverwezenlijking

De mens moet oppassen niet alles op God en genade af te schuiven, maar de mens moet zeker op zijn hoede zijn voor de zelfverwezenlijking die niet voortkomt vanuit zelfverloochening. De mens moet opgroeien in God, en leren te wandelen in de hemelse werken, om zo deel te hebben aan de natuur van God, maar heeft altijd de leiding van God hierin nodig, omdat de mens altijd maar ten

dele die natuur kan uitdragen. Hooghartigheid ligt op de loer, zoals er ook luiheid op de loer ligt. Altijd is God groter, en altijd moet de mens terugkeren tot God. (III Kamba 9:23-25, Anderlech 8:24)

Inzetting 38. Over overgeestelijkheid en vergeestelijking

Je kunt de horens van het ego niet overwinnen door geweld, maar door het te vergeestelijken. (Werktuigen 3:48) Het wapen is dus niet vleselijk, maar geestelijk. Het gaat niet zomaar om het geestelijke, maar om de vergeestelijking, want anders zou de mens in het vleselijke en de vervleselijking blijven (Anderlech 2:6). De overgeestelijkheid, of overmoedige geestelijkheid, probeert hieraan te ontkomen.

Inzetting 39. Over valse genezing die tot zonde leidt

Paulus had een pin in het vlees opdat hij tegen de zonde bewaard zou blijven, en zo moeten wij ook pinnen of pijlen door het vlees hebben, die niet zomaar weggenomen worden, want anders zou er valse genezing zijn die de zonde juist doet aanwakken. (Ewa 18:36, Vissen 12:4)

Inzetting 40. Over berouw en bekering

Door zijn verlorenheid kan de mens het rechte pad niet vinden, maar door met God vervuld te zijn kan de mens het rechte pad vinden en bewandelen. Dit moet van twee kanten komen. De mens is niet aan zijn lot overgelaten, maar moet zich zeker laten vormen. De mens moet over het smalle, lange pad gaan door de enge poort, door berouw en bekering. De mens moet zo zelf ook het smalle pad en de enge poort zijn. Predik de waarheid zoals die is, niet om bewonderd te worden. Wijs op de ware weg, en wees zelf ook de ware weg. Beoefen zelf datgene wat je predikt. Er is geen kennis zonder ijver (Zeeën 1:17, 2:21).

Inzetting 41. De hemelse eenzijdigheid

Er moet een tegenstelling zijn, een eenzijdigheid, een zekere starheid, om aan te dringen tot het maken van een keuze, wat dus een educatief doel is. We kunnen stellen dat er hierom een balans moet zijn tussen meerzijdigheid en eenzijdigheid. Dit is een hemelse discipline en een drijfveer voor de geestelijke oorlogsvoering en de geestelijke jacht. Er is een strijd tussen goed en kwaad, tussen onwetendheid en kennis, tussen het vleselijke en het geestelijke, tussen het goede en het beste. Er zijn veel restricties in het hemelse. (Ewa 57:27)

Inzetting 42. Medelijdend, maar meedogenloos naar het vlees

Wij moeten een medelijdend, zachtmoedig en verdraagzaam karakter hebben, maar meedogenloos zijn naar het vlees, naar de zonde die op de loer staat, want die moet sterven. Omdat meedogenloosheid al snel misbruikt kan worden, vanwege de gevallen wereld waarin de mens leeft, moet de mens langzaam zijn tot toorn, maar ook op zijn hoede zijn voor het misbruik van medelijden. (Rivieren 7:20, Beloch 4:11, Vuch 9:7, Ewa 31:2-6)

Inzetting 43. God is groot

De mens moet de grootheid van God leren kennen, dat God altijd groter is, en vanuit die kennis het vlees tegemoet gaan om het te bestrijden. Zo moet de mens ook een ontmoeting hebben met de grootheid van God, wat zijn leven voor altijd zal veranderen. (Anderlech 9:31)

Inzetting 44. Het kennen van de grenzen van het werkverbond

Als de mens gaat bouwen buiten het studie verbond om, dan bouwt de mens voor de vijand. (Vissen 2:8) Waar openbaring ontbreekt verwilderd het volk. (Ewa 34:14) Het oorlogsverbond moet onderworpen zijn aan het leerverbond en het werkverbond, omdat het vlees het leven van het kind bedreigt. (Vissen 1:10, Stranden 12:13-14) Daarom bedreigt de oervrouw het vlees.

Je mag niet buiten het hemels werkverbond werken, want dan werk je vanuit de vleselijke krachten die ten verderve leiden, tot de dood. De mens moet de grenzen kennen van het beloofde land, van het werkverbond, en niet daar overheen gaan, want daar heerst de dood, oftewel het missen van het doel.

De opname is allang geweest. De opgenomen geestelijken moeten toezien hoe het verblinde volk hun blinde leiders volgen, wars van kennis. En zo wordt de kloof tussen het vleselijke en het geestelijke steeds groter. (Behemma 38:4)

Inzetting 45. Over vleselijke macht en geestelijke macht

God is machtig, maar niet op de manier van de mensen. De macht van God is ondoorgrondelijk en gegrond op hemelse termen die voor de mens onnavolgbaar zijn. Het gaat in tegen de vleselijke macht die ten verderve leidt. (Beloch 29:23, Werktuigen 7:7, II Werktuigen 2:63, Ewa 55:24)

Inzetting 46. Het pad van de waakzaamheid

Als schepping vals is en zekerheid overmoedig moet er eerst twijfel en chaos komen. De mens is ingedut in berouwloos vertrouwen. De mens heeft alles al vals voleindigd, heeft alles al in kunnen en kruiken. De ware voleinding is een veel langere en veel smallere weg. De wil van de mens moet eerst gebroken worden. De mens moet eerst voorzichtig worden, en dit leren in de alarmologie. Er is geen ware demonologie zonder de alarmologie. Dan zou de mens in schijnveiligheid leven. De waakzamen zijn zorgvuldig (II Duizen 2:6, II Kamba 10:60). Wees daarom waakzaam en ban de gemakzucht uit die de mens doet indutten. Bega het pad van de waakzaamheid, wat een grote en belangrijke bron is. (II Behemma 9:28, 9:36) De wedergeboorte gebeurt alleen in de volharding in waakzaamheid. (II Behemma 9:46, Vuch 5:18, Anderlech 1:19, Ewa 53:18) De waakzaamheid kan alleen opgroeien en tot volgroeiing komen in ijver (Belech 3:12). De mens moet daarom oppassen met ordezuicht die de nodige chaos, verwarring en twijfel probeert weg te wassen. (Zeeën 13:29)

Inzetting 47. Over volksgerechtigheid en godsgerechtigheid

De mens heeft snelle afrondingszucht en rafelt hierdoor alles af om het in zijn begeerten door te laten werken. Zo heeft de mens een leugen gebouwd door zijn lauwheid, luiheid en lafheid. Dit is de

oude mens, en daarom moet het afgelegd worden om de nieuwe mens aan te doen. De oude mens pretendeert van alles te zijn wat hij niet is in overmoedig en berouwloos zelfvertrouwen. Hij volgt in zijn gemakszucht de volksgod Laos, het volksoordeel, de volksgerechtigheid, wat een gif is. (II Kamba 10:102-105)

Inzetting 48. Van gedeformeerd tot gereformeerd

De mens vloog op de twee adelaarsvleugels, Luther en Calvijn, tot de wildernis, achtervolgt door Alva, en moest in de wildernis verdere strijd voeren, want hier was de gedeformeerde kerk. Daarom moet de mens van reformatie tot reformatie gaan, en moet de reformatie ook gereformeerd worden. Stilstand hier is fataal. (II Kamba 10:1-2, IV Werktuigen 6:25, Ewa 35:15, Kamba 24:11, IV Werktuigen 2:32)

Inzetting 49. De kerk is geen gebouw

De zwaar vervolgde Nederlandse geuzen, de soberen, kregen in Duitsland, in Oost-Friesland, Emden, in 1571, een geuzenkerk, de Nederduits Gereformeerde Kerk, die in 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland werd. Dit gebeurde in de tachtigjarige verzetsoorlog tegen het Spaanse bewind (1568-1648). Deze erfenis moet uitgewerkt worden en niet overboord gegooid worden. Deze kerk is niet een gebouw met personen, maar een hart met principes.

Inzetting 50. De bron van de reformatie

De reformatie kwam voort uit de filosofie. De theologie moet in toom gehouden worden door de filosofie, zoals de filosofie in toom gehouden moet worden door de theologie. Zij kunnen zonder elkaar niet bestaan. (IV Werktuigen 2:26-32, Ewa 15:7, Odenlech 5:11, 17:26, 19:19, 27:18,121, 50:3, III Werktuigen 6:2,29,45) De kerk werd gered uit theologisch extremisme door de filosofie. (IV Werktuigen 2:22)

Inzetting 51. De ontwapening des vlezes

Er zijn tijden van dorre droogte, om tot de ontwapening te komen, en ergens op die lange, moeizame, maar belangrijke brug komt het verschijnsel van wedergeboorte. (Zeeën 11:6) Alle wapenen van de boze, het vlees en de wereld dienen te worden afgedaan. (Duizen 18:65) Alleen zo kan de mens tot naaktheid komen in de rivier, om zo gewassen te worden tot wedergeboorte. (II Duizen 28:41,49,50, Kamba 20:152,153)

Inzetting 52. Over gedeformeerden en gereformeerden

De lofprijs is een gelijkenis, een teken, een symbool, van de onderwerping aan de hemelse kennis. Het onderwijs is de ware lofprijs. (Ewa 29:8) De mens moet daarom niet oeverloos lofprijzen en het niet als een graadmeter zien hoe hemels iemand is. De ware lofprijs is de bekering (Odenlech 3:6). Een verhaal is geen dogma, maar een gelijkenis. De ware dogma's zijn altijd principieel van aard.

Ook in de principes en het principieel zijn ligt het gevaar dat de mens ze op een hoop gooit en gaat verabsoluteren, terwijl hogere principes worden verwaarloosd. (Odenlech 3:1) Dan is het slechts

verabsolutering van een deelwaarde, wat in gedeformeerde sectes gebeurt. De mens moet loskomen van secte-vorming. (II Duizen 1:30)

Inzetting 53. Over afzondering

Het weinige in ons, het mindere in ons, is geroepen en uitverkoren. Het vele is geroepen, maar alleen het weinige, het minderende, het sobere, zal door de smalle poort kunnen gaan. Alleen het eenzame wat zich heeft afgezonderd van het vele en het vleselijke zal deze poort kunnen vinden. Uiteindelijk zijn alleen de roependen de geroepenen. (Belech 1:36) Het vele is dan wel geroepen, maar alleen het weinige, het mindere, kan deze roep horen en verstaan, en alleen het minderende en het sobere geeft er gehoor aan. En alleen de eeuwige roep kan tot de boezem van de hemel doordringen. (Behemma 20:25)

Inzetting 54. Over de hemelse zintuigen

De mens moet gevoelig worden voor de grenzen opdat de valse grenzen zullen wegvagen, opdat het vlees, het ego en het wereldse gedoofd wordt. (Zeeën 11:43) Zo kan de mens ook gevoelig worden voor het doel, en erdoor aangetrokken worden. Dit gebeurt door de gevoeligheid voor ingewikkeldheden, voor de tussenstappen, opdat er zo ook gevoeligheid ontstaat voor de volgorde, opdat de leugen kan afsterven en alle bedriegelijkheid van het vleselijke leven. (Ewa 28:20-22)

Inzetting 55. Over duisternis

De mens kan het niet zomaar aan het licht brengen, maar moet de duisternis in en de duisternis onderzoeken, want daar liggen de wortelen verborgen. De leugen werkt door vals overmatig licht om hier zijn zonden in te verbergen. De mens moet daarom gaan tot de hemelse duisternissen. De aarde is donker, en zo is de moeder aarde, en de mens moet oppassen met al teveel licht. De verklaringen zullen vanzelf komen wanneer de mens dieper de duisternis ingaat. De mens mag het licht niet forceren. De duisternis bepaalt zelf wanneer de morgen opkomt. Ezau leidt tot die duisternis (II Duizen 21:26), als het beeld van de hemelse jager (II Duizen 20:93-94), maar de mens heeft Ezau verkeerd voorgesteld. De grondteksten spreken over een lagere Ezau en een hogere Ezau, zoals er ook over een lagere Eva en een hogere Eva wordt gesproken.

Inzetting 56. Over misstanden over satan en demonen

Ook zijn er goede en slechte demonen (Kamba 1:15), zoals ook satan een neutraal woord is, wat tegenstander betekent, zoals ook de Heere in de satan veranderde in Numeri 22:22, om de tegenstander te zijn van Bileam. Hoe nodig is het vandaag de dag om een tegenstander te zijn tot de zonde en het vlees, het wereldse leven waardoor de mens vergaat ? Meer dan ooit moet de mens een tegenstander zijn, zoals Ismael en Ezau, en zoals satan in het Judaïsme, die beschouwd werd als een testende gezant van God. Er is dus een hogere satan en een lagere satan, zowel een goede als een slechte. Dit moet gezegd worden, omdat er veel misvattingen zijn over dit onderwerp. Het is een bevel des Heeren, zodat hier geen onduidelijkheid over is. Een verkeerd zicht hierop heeft de aarde kapot gescheurd. We mogen hierbij opmerken dat reeds in Egypte satan (Seth) al een dualiteit was. (Odenlech 18:40)

Inzetting 57. De uittocht van het volk Ismael

De exodus is de uittocht van het volk Ismael, niet zomaar het volk Israel. De mens moet zowel de grootte van de zonde en de schuld kennen als de grootte van het oordeel (Odenlech 10:3). Ismael is het verlengstuk, dieper de wildernis in, verder dan waar andere volken waren gestopt om een stad en een naam te maken.

Het zaad moet geheel sterven. Als de mens om genade smeekt, dan krijgt de mens te horen : ‘Mijn oordeel is genoeg,’ want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. (Behemma 21:14, Duizen 9:9-10, 18:66-67)

Ismael leidt niet alleen weg uit de stad, maar ook uit de kerk, en uit al het vertrouwde en herkenbare. Dit zijn allemaal facetten van de symbolische betaling van de armenbelasting. (Odenlech 18:93) Je moet alles achterlaten, de gehele kudde, alle kudde-mentaliteit, om op zoek te gaan naar het verlorene, het vergetene, dieper in de wildernis, zoals Ismael. Uiteindelijk liet Ismael de ware en diepere betekenis van het touw zien, waarvan het boek Jozua spreekt, als het touw van Rachab, en daarna het boek Richteren, als het touw van Delilah. Zonder deze gebondenheid in de wildernis zou de mens nooit verder komen, zoals Jeremia ook wees op het belang het juk van Babylon te aanvaarden, als een beeld van het aanvaarden van het oordeel des Heeren, om daardoor getuchtigd te worden. (Odenlech 23:30-32)

Inzetting 58. Ismael en Ezau niet geheel verstoten

Op het diepste punt van zijn lijden werd Yeshua ook tot een Ismael en een Ezau, als een verworpene : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Hij moest net als Ismael en Ezau zijn sociale en familiale status afleggen. Daarom zien we ook in de islam het geheimenis dat God geen zoon heeft. (Beloch 19:1,7) Dit is een gereformeerd geheimenis. In geen geval zijn Ismael, Ezau en Yeshua daadwerkelijk verstoten, maar meer als onderdeel van iets veel groters. Daarom zullen de reuzen komen, de grote vrouwen, om de bruggen tot de godenwereld af te breken en de tafelen der goden om te keren, want de afgoden die de mens heeft gemaakt hebben deze geheimenissen achtergehouden en de kerk gedeformeerd gemaakt in plaats van gereformeerd. (Ewa 3:18-19, 26:14)

Inzetting 59. Hebt uw vijanden lief

Ook het Hoseaanse lijden is van belang. Hosea moest het Efraïmitische juk aanvaarden, opdat het tot een profetisch teken zou worden. (II Kamba 7:21-22, 8:14-15) Dit is het ontdekken van de Moeder God die in de vrouw verborgen is. (II Kamba 10:96-98) Dit is ook de diepere betekenis van het Messiaanse principe ‘Hebt uw vijanden lief.’ (III Kamba 11:11)